

AINUS TÜTAR

KODU VÕIB OLLA
MAAILMA KÕIGE OHTLIKUM PAIK

ANNA
SNOEKSTRA

Anna Snoekstra
Only Daughter
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjanduslik teos. Kõik nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas fiktiivsed või autori välja mõeldud. Igasugune sarnasus nii elavate kui surnud isikutega, äriettevõtetega, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Anna Elizabeth Snoekstra
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01321617
ISBN 978-9949-82-029-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Ma olen alati olnud hea näitleja: nilbikutega salapärane võrgutaja, kaitsjatega suurte silmadega süütuke. Olin turvamehe peal mõlemat katsetanud ja kumbki ei paistnud mõjuvat.

Olin olnud nii lähedal. Supermarketi ukсед olid mu ees juba avanenud, kui mehe lai kämmal mu õlale langes. Peatänav oli ainult viieteistkümne sammu kaugusel. Vaikne kollase-oranži-kirjude lehtedega ääristatud tänav.

Mehe haare tugevnes.

Ta tõi mu tagaruumis asuvasse kabinetti. Väike akendeta tsementkarp, mis napilt mahutas vana dokumendikapi, kirjutuslaua ja printeri. Mees võttis mu kotist välja kuklid, juustu ja õuna ning asetas need meie vahele lauale. Neid niimoodi laialilaotatult nähes läbis mind häbisähvatus, aga ma tegin kõik, et mehele silma vaadata. Ta ütles, et ma ei lähe siit kuskile, enne kui olen mõnd isikut tõendavat dokumenti näidanud. Õnneks polnud mul rahakotti. Milleks rahakott, kui sul raha ei ole?

Olin katsetanud tema peal kõiki oma võtteid, lasknud pisaratel voolata, kui mu vihjetest tolku ei olnud. See polnud mu parim etendus. Ma ei suutnud pilku saialt kõrvale pöörata. Mu kõht hakkas krampi kiskuma. Ma polnud veel kunagi sellist nälga tundnud.

Ma kuulen nüüd, kuidas ta teisel pool lukustatud ust politseiga vestleb. Vaatan laua kohal rippuvat märkmetahvli. Seal on selle nädala töötajate nimekiri koos krediitkaarditehinguid kirjeldava meelespeaga, mille allserva on joonistatud naerunägu, ja mõni foto töökaaslastega väljas käimistest.

Ma pole kunagi tahtnud supermarketis töötada. Pole kunagi tahtnud üldse kuskil töötada, aga ühtäkki tunnen ma valusat kadedust.

„Vabandust, et teid selle asjaga tülitän. See väike vuhva ei esita ühtki dokumenti.”

Mõtlen, kas ta teab, et ma kuulen teda.

„Pole hullu – me jätkame ise.” Üks teine hääl.

Uks avaneb ja kaks võmmi vaatavad minu poole. Naine ja mees, mõlemad ilmselt minuealised. Naise tumedad juuksed on kenasti hobusesabasse kinnitatud. Kutt on kahkja jumega ja kõhn. Kohe on näha, et ta hakkab nõmetsema. Nad võtavad istet teisel pool lauda.

„Mina olen konstaabel Thompson ja see siin on konstaabel Seirs. Nagu me aru saame, tabati sind siit poest varastamast,” ütleb meesvõmm, vaevumata oma häälest kostvat tüdimust isegi varjama.

„Ei, tegelikult polnud see nii,” ütlen ma, matkides oma kasuema laitmatut kasvatust. „Olin kõigest teel kassa juurde, kui ta minust kinni kahmas. Sel mehel on naistega mingi probleem.”

Nad vaatavad mulle kahtlevalt otsa, pilgud üle mu pesemata riiete ja rasvaste juuste libisemas. Mõtlen, kas ma haisen. Mu sinikates ja paistes nägu ei räägi ka minu kasuks. Ilmselt sellepärast ma üldse vahele jäingi.

„Ta sõimas mind igasuguste jälkide sõnadega, kui mind siia tõi...” tasandan häält, „nagu *vuhva* ja *lits*. Vastik. Mu isa on advokaat ja kui ma talle räägin, mis siin täna juhtus, tahab ta kindlasti esitada kaebuse väärkohtlemise asjus.”

Võmmid vaatavad teineteisele otsa ja ma saan kohe aru, et nad ei usu mind. Oleksin pidanud nutma.

„Kuule nüüd, kullake, kõik saab korda. Ütle meile lihtsalt oma nimi ja aadress. Saad veel enne öhtut koju.”

Ta on minuvanune ja kutsub mind hellitusnimedega, nagu oleksin ma kõigest laps.

„Teine võimalus on, et võtame su vahi alla ja viime jaoskonda. Siis pead sa kongis ootama, kuni oleme kindlaks teinud, kes sa oled. Palju lihtsam oleks, kui sa kohe meile oma nime ütled.”

Nad püüavad mind hirmutada ja see mõjub, aga mitte sel põhjusel, nagu nemad arvavad. Kui nad on minult kord sõrmejäljed võtnud, ei kulu mu isiku kindlakstegemisega kaua. Nad saavad teada, mida ma tegin.

„Mul oli kõht nii tühi,” ütlen ma ja värin mu hääles pole teeseldud.

Nende pilk on see, mis mulle valikut ei jäta. Selles on segu haletsusest ja vastikusest. Justnagu poleks ma midagi väärt, lihtsalt järjekordne hulgas, kes tuleb ära klaarida. Mu mälu hakkab aeglaselt tööle ja ma taipan, et tean täpselt, mismoodi end sellest jamast välja keerutada.

See, mida ma järgmiseks ütlen, on tohutu mõjuga. See mühib läbi mu keha nagu pitsitais viina, pühib minema mu kurku tekkinud klombi ja paneb mu sõrmeotsad surisema. Ma ei tunne end enam abituna; tean, et saan sellega hakkama. Kõigepealt naisele ja seejärel mehele otsa vaadates luban ma endal seda hetke nautida.

Jälgin neid tähelepanelikult, et tunda rõõmu täpselt sellest silmapilgust, kui nende ilmed muutuvad.

„Mu nimi on Rebecca Winter. Üksteist aastat tagasi langesin ma inimröövi ohvriks.”

1.

2014

Ma istun ülekuulamisruumis, pilk maha löödud, ja tõmban mantlit enda ümber koomale. Siin on külm. Olen peaaegu tund aega oodanud, aga ma ei muretse. Kujutan enne, milliseid laineid ma olen teisel pool seda peeglit löönud. Ilmselt helistavad nad kadunud isikute osakonda, otsivad Rebecca fotosid ja võrdlevad neid üksipulgi minuga. Sellest peaks piisama, sarnasus on kummastav.

Nägin seda mitu kuud tagasi. Liibusime Peteriga teineteise vastu, väike pundar soojust. Harilikult tegi pohmell mind nutuseks ning ma olin veetnud terve päeva oma toas ja kuulanud kurba muusikat. Temaga oli teistmoodi. Ärkasime keskpäeval ja istusime päev otsa diivanil, sõime pitsat ja suitsetasime sigarette, kuni meie enesetunne paranes. See oli siis, kui arvasin, et mu vanemate rahal pole tähtsust ja et kõik, mida ma vajan, on armastus.

Vaatasime mingit tobedat saadet pealkirjaga „Tagaotsitavad“. Seal räägiti hulgast jõletutest mõrvadest Melbourne'is Holden Valley hooldekodus ning ma hakkasin pulti otsima. Mahanotitud vanamemmed olid kindlad tujurikkujad. Just siis, kui taht-

sin kanalit vahetada, algas järgmine lugu ja ekraanile ilmus foto. Tüdrukul oli minu nina, minu silmad, minu vasevärvi juuksed. Isegi minu tedretähnid.

„Seitsmeteistkümnendal jaanuaril 2003. aastal lõpetas Rebecca Winter oma vahetuse Canberra lõunapoolses eeslinnas Manukas McDonald’ si restoranis,“ ütles dramaatiline mehehäääl foto taustal, „ent kadus kuskil oma bussipeatuse ja kodu vahel ning rohkem pole teda nähtud.“

„Sa püha püss, see oled sina või?“ küsis Peter.

Järgmisena näidati tüdruku vanemaid, kes ütlesid, et nende tütar on juba üle kümne aasta kadunud, aga nad loodavad ikka veel. Ema nägi välja nii, nagu hakkaks kohe nutma. Veel üks foto: Rebecca Winter, seljas erkroheline kleit, käsi ümber teise teismelise tüdruku, kellel olid heledad juuksed. Üheks napakaks silmapilguks jäin mõtlema, kas mul on kunagi sellist kleiti olnud.

Pereportree: vanemad, näiliselt kolmkümmend aastat nooremad, kaks laia naeratusega venda ja Rebecca nende vahel. Idülliline. Sama hästi oleks võinud taustale panna veel valge teivasaia.

„Persse, kas see võib olla su ammu kadunud kaksikõde või midagi?“

„Jajah, looda sa!“

Hakkasime Peteri nõmedate kaksikufantaasiate üle nalja viskama ja ta unustas selle asja üsna varsti. Peteril ei püsinud miski kaua meeles.

Püüan meenutada saatest niipalju üksikasju, kui suudan. Tüdruk oli pärit Canberrast, ta oli teismeline, võib-olla viiosteist või kuusteist, kui kadunuks jäi. Mõnes mõttes mul vedas, et mu nägu oli sinikates ja paistes. See varjas meievahelise kerge erinevuse. Selle aja peale, kui sinikad hajuvad, olen ma siit ammuilma läinud. Pean võitma vaid niipalju aega, et jaoskonnast minema

ja näiteks lennujaama jõuda. Momendiks uitavad mu mõtted sellele, mida ma siis edasi teeksin. Helistan papsile? Ma polnud temaga pärast lahkumist kordagi rääkinud. Olin paaril korral telefoniautomaadis toru võtnud, isegi tema mobiilinumbrisse toksinud. Aga siis kajas mu peas see iiveldama ajav langeva raskuse prantsatamine vastu metalli ja värisevate kätega riputasin ma toru hargile. Paps ei tahaks minuga rääkida.

Uks avaneb, naisvõmm piilub sisse ja naeratab mulle.

„Enam ei lähe kuigi kaua. Kas ma toon sulle midagi süüa?”

„Jah, palun.”

See pisuke piinlikkustunne tema hääles, viis, kuidas ta mulle otsa vaatab ja pilgu kiiresti ära pöörab.

Tõmbasin nad haneks.

Naine toob mulle kõrvalmajas asuvast kiirtoidukohast karbi tulikuumi nuudleid. Need on rasvased ja natuke ligased, aga ma pole kunagi varem ühestki söömaajast sellist rõõmu tundnud. Lõpuks astub sisse ka uurija. Ta asetab lauale kausta ja tõmbab laua alt välja tooli. Ta näeb välja jõhkravõitu, on jämeda kaela ja väikeste silmadega. Viisist, kuidas ta istet võtab, saan ma aru, et tema juures on kõige targem rõhuda ta egole. Paistab, et mees üritab enda alla võtta nii palju ruumi kui võimalik, toetab käsivarre kõrvaltoolile, ajab jalad harki. Ta naeratab üle laua.

„Vabandust, et see nii kaua aega võtab.”

„Pole midagi,” ütlen ma vaikselt, silmad pärani. Pööran pisut pead, veendumaks, et ta näeb mu sinikatega näopoolt.

„Me viime teid peagi haiglasse, nõus?”

„Mul pole vigastusi. Tahan ainult koju minna.”

„Nii on ette nähtud. Me oleme teie vanematele helistanud, aga senimaani pole keegi vastu võtnud.”

Kujutlen, kuidas telefon Rebecca Winteri tühjas kodus heliseb. Ilmselt on nii kõige parem – tema vanemad ajaksid asjad ainult keeruliseks. Uurija võtab mu vaikimist pettumusena.

„Ärge muretsege, kindlasti saame nad peagi kätte. Nad peavad tulema siia teid tuvastama. Siis võite koju minna.”

See, et mind majatäie võmmide ees petiseks tembeldatakse, on küll viimane asi, mida mul tarvis. Mu enesekindlus lööb van-kuma. Pean asjade käiku muutma.

„Ennekõike tahan ma koju minna,” räägin endale sülle.

„Ma tean. Enam ei lähe kuigi kaua.” Mehe hääl mõjub nagu pea silitamine. „Kas maitses?” vaatab ta tühja nuudlikarbi poole.

„See oli tõesti väga hea. Kõik on nii toredad olnud,” ütlen ma argliku ohvri osa etendades.

Mees avab pruuni kausta. See on Rebecca Winteri toimik. Küsitlusaeg. Mu pilk libiseb üle esimese lehekülje.

„Kas te võiksite öelda mulle oma nime?”

„Rebecca.” Hoian pilgu maas.

„Ja kus te olete kogu selle aja olnud, Rebecca?” küsib mees ja kummardub lähemale, et mind kuulda.

„Ma ei tea,” sosistan ma. „Mul oli nii suur hirm.”

„Kas seal oli veel kedagi? Veel kedagi, keda teiega koos kinni hoiti?”

„Ei. Ainult mina.”

Mees kummardub veel lähemale, kuni ta nägu on minu omast ainult mõne sentimeetri kaugusel.

„Teie päästsite mu,” ütlen ma talle otse silma vaadates. „Tänan teid.”

Näen, kuidas ta rind kummi läheb. Canberra on siit ainult kolmetunnise sõidu kaugusel. Pean ainult natuke rohkem pingutama.